

hajnbuj so, mi Jesus kładze swoju ruku pod ramjo; dnj me jeho ruka wodzi, da me twoj njem newobschodzi.

5. Czen me, ja cze lubje proschu, czen me, Kneje, sa tobu, moju nusu czi priotk noschu, daj mi troschtu wutrobu! Lubosz ma so ktebi horicj, dn by ty zyl runje moricj.

6. Zenu macjer lubosz czejeri, cjinicj dzjeszju dobrotu; ja so nadziju we wjeri, so masch ljepschu wutrobu. Tehodla da czen me ktebi, ja so podam zylje tebi.

191.

Rühme, lob' und ewig preise etc.
Zos: Wesel so, o moja duscha.

Rwal a cjesz, o moja duscha! Boha Knesa wobstajnje, kiz cze, kaj so Wotzej sluscha, nasnyzil je sdarami, dat je Ssyna snebekow, so by ty byl wot rjechow a schej schtrafy wumozenn, kwjecznej cjeszi posbjenenn.

2. D kak slje by somnu stalo! D kak wulke hubenstwo by me wjecznje czwilowalo! Helse plomjo paliko, jakosz by me wobdala, horka smeroz me napadla, bydzich dyrbjak kheli czanycj, nidn wjazn sneje stannycj.

3. Wrijachach lezjach wot naroda, pschiczinennych wele bje, nichto nebje, kiz je woda, somnu bjesche jara slje, swjedonnje me kusasche, rekny: Derje nebudje, Bozi njew so budje sbudzicj, surowje cze wjeszje sbudzicj.

4. Jesus pak me ktebi wola, wswojim slowi pokaze, kak by duscha byla strowa, kajka rada sa mne je: Ladaj, Wotz je sapisat, sboznika czi snebja dat, kotryz by wsat na so swadu a czi podal swoju nadu.

5. Wsmi schak, schtoz czi Woczez dawaj, Ssyna, kiz mu lubny je, jeho lubosz schak je prawa, dokelz teho sabudze, na kotrymz ma weselje we tej sboznej wjecznosci. Je czi cizlowek narodzenn, kljepschemu czi ponizenn.

6. Won jho neje poslat tudn khordoszi a kwekelu, ale so by byl tu khudn, martru czerpil na kschizu, dat so potom twoje dla polozicj sam do rowa, wumok cze wot scheho sleho, so byl wjecznie pola neho.

7. Dnj sym jeno teho dostak, kotryz Bohu lubny je, da sym pschi nim dobry wostak, njetko so mi derje dje. Schtoz ja dale potrebam, to ja sjeho ruki mam, jeho budu wjecznie wostacz, jara krafne dary dostacz.

8. Dowjer so, o moja duscha! Dnj cze rjechi wobcezeja, wopomni Krysta, kaj so sluscha, da sy jara bohata. Won je so czi pschisakat, swoje slowa wot so dat, so ze stobu k Wotzej khodzicj, do wutroby troscht czi plodzicj.

9. Semja a tez nebjo pane, horn schitke sabinu, schtoz pak Boh ze, to so stane, jeho slowa